

– Какво има?

– Вземи тази люсна! Скрий я! Когато видиш зор – изгори я! Аз веднага ще дойда при теб.

Тя била царицата на рибите. Отишла си.

На другия ден пак излязъл на лов. Видял една голяма мечка. Подгонил я. Тя побягнала. Изплашил се той, но вдигнал пушката да я убие. Другите хора също я подгонили. Мечката – оп, отишла при него. Той я погалил.

– Вълка взе, сега пък мечката.

– Тя е моята мечка. Аз я пуснах.

Тръгнали си. Като се върнала мечката, му рекла:

– Ще вземеш моя косъм. Видиш ли зор – изгаряш го. Аз ще дойда да ти помогна.

На другия ден пак излезнал на лов. Ходил, къде ходил, гледа една голяма топола. Две малки пилета, орли. Дошла една змия да ги изяде. Взел едно дърво – пуум, убил змията. Направил я на пита, направил ѝ главата на пита.

Оп, от другата му страна връхлетял орел – аха, да му извади очите.

Малките:

– Не, недей! Той ако не беше, змията щеше да ни изяде.

Орелът го взел, извил си крилото, че той да поспи. Заспал. Събудил се и орелът му казал:

– Всяка година – казал – ми яде малките. Сега ти ми помогна. Ето ти това перо. Видиш ли зор, изгори го, аз ще ти помогна.

Взел перото, сложил го в джоба си и си отишъл. Казал:

– Сега, каквото срещна – убивам го вече.

И тръгнал, върви си. Отишъл в полето, гледа една лисица. Кучетата я гонят. Лисицата бяга, бяга, бяга и хоп идва при него.

– Абе, Вълка взе, мечката взе. Сега и лисицата ли ще вземеш?

– Тя е моя! Тя е тая, дето я пуснах!

Лисицата му дала един косъм.

– Вземи моя косъм!

И така нататък. Сложил го в джоба си. Отишъл си. Чул царят: „Който се скрие и царят не може да го намери, ще стане цар“.

Отишъл при царя:

– Царю, аз ще се скрия!

– Добре, бе!

Царят имал едно огледало – Всичко намирал (с него).

Момъкът взел, изгорил вълчия косъм.